

ΕΚΚΛΗΣΙΑ και ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Τεριοδιακ. Πολυβίου Λαμπρινίδη
Θεολόγου

Δέν είναι λίγες οί φορές πού ἔχει γίνει λόγος γιά τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἀσκεῖ φιλανθρωπικό ἔργο ἢ ἂν ἀσκεῖ δέν παρουσιάζει τήν εἰκόνα πού θά ἔπρεπε αὐτό νά ἐκπέμπει. Διατυπώνεται, μάλιστα, ἡ ἄποψη αὐτή κυρίως ἀπό ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σχηματίσει μία λανθασμένη εἰκόνα ὅσον ἀφορᾷ στό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, καί αὐτό θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι πηγάζει ἀπό τό γεγονός ὅτι πιστεύουν ὅτι ἡ ἔννοια τῆς φιλανθρωπίας ἐξαντλεῖται μόνο στήν παροχή κάποιων ὑλικῶν ἀγαθῶν πρὸς τόν ἄνθρωπο. Ὅποτε κρίνουν καί κατακρίνουν βάση αὐτοῦ τοῦ σκεπτικοῦ.

Θά πρέπει, ὁμως, ἀπό τήν ἀρχή νά ξεκαθαρίσουμε ὅτι ἡ

ἔννοια τῆς φιλανθρωπίας μέσα στήν Ἐκκλησία δέν ἐξαντλεῖται μόνο στήν παροχή ὑλικῶν ἀγαθῶν πρὸς τοὺς πᾶσχοντες καί τοὺς ἀπόρους. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἓνας θεσμός τοῦ κόσμου τούτου, οὔτε ἓνα παράρτημα τοῦ κράτους, τό ὁποῖο νά προσφέρει κοινωνικές καί ἄλλες ὑπηρεσίες. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πρωτίστως τό Σῶμα ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἔχει κεφαλή της τό Χριστό καί μέλη της ὅλους τοὺς πιστοὺς. Ἔχει σκοπὸ νά ὁδηγήσει τοὺς πιστοὺς πρὸς τὴν Αἰώνια Ζωή, στήν ὁποία δέ θά ὑπάρχει οὔτε τό αἶσθημα τῆς πείνας, τῆς στερήσεως, τοῦ πόνου καί τῆς θλίψης, ἀλλὰ ἡ μακαριότητα καί ἡ ἀνάπαυση μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Θεοῦ καί Πατέρα. Καί ἐπιτυγχάνεται, βέβαια, αὐ-

τό, μέσα ἀπὸ τὴ μετοχή τοῦ ἀνθρώπου στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ξεκινώντας πρῶτα ἀπὸ τὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος, ἀλλὰ καί ἀπὸ τὰ ἄλλα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως τῆς Μετανοίας καί τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τὰ ὁποῖα ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς κατὰ τὴν ἐπίγεια παρουσία Του φανέρωσε στοὺς ἀνθρώπους. Ὑπάρχει μεγαλύτερη φιλανθρωπία ἀπὸ τὴν κάθοδο τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καί τὴ Σάρκωσή Του μέ στόχο τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου; Ὑπάρχει, ἄραγε, μεγαλύτερη φιλανθρωπία ἀπὸ τὴν παράδοση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας κατὰ τό Μυστικὸ Δεῖπνο; Ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Παντοδύναμος Θεὸς προσφέρεται σὲ αὐτοὺς πού ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσουν γιὰ πάντα; Ὑπάρχει, ἄραγε, μεγαλύτερη φιλανθρωπία ἀπὸ τὴ Σταυρική Θυσία τοῦ Χριστοῦ καί τὴ νίκη τῆς ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου μέσα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή Του;

Στὸ διάλογο τοῦ Χριστοῦ μέ τὴ Σαμαρεῖτιδα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ζητᾷ νερό καί ὁ Χριστὸς τὴν παραπέμπει σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα, μιλώντας της ὅχι γιὰ βιολογικὸ πιά νερό, ἀλλὰ γιὰ τό νερό τό «ζωντανό», τό ὁποῖο αὐτὸς πού θά τό πιεῖ δέ θά ξαναδιψᾷ καί ἔτσι, σιγά-σιγά, ἀποκαλύπτεται ὁ ἴδιος σ' αὐτήν. Βεβαίως, σὲ καμιά περίπτωση ὁ Χριστὸς δέν ἀρνήθηκε τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νὰ ικανοποιήσει τίς βιολογικὲς του ἀνάγκες καί τὴν προσφορά τροφῆς πρὸς τὸν ἐμπερίστατο ἀδελφὸ μας. Χαρακτη-